(४९०) उक्तस्यार्थस्य यत्तु स्यादुत्कीर्त्तनमनेकधा।
उपालम्भस्वरूपेण तत्स्यादर्थविशेषणं।

यथा शाकुन्तले राजानं प्रति "शार्ङ्गरवः। आः कथमिदं नाम किमिदमुपन्यस्तमिति। ननु भवानेव नितरां लोकवृत्तान्ते निष्णातः।

सतीमपि ज्ञातिकुलैकसंश्रयां
जनोऽन्यथा भर्त्तृमतीं विशङ्कते।
अतः समीपे परिणेतुरिष्यते
प्रियाप्रिया वा प्रमदा स्वबन्धुभिः"॥

(४९१) प्रोत्साहनं स्यादुत्साहगिरा कस्यापि योजनं।

यथा बालरामायणे।

"कालरात्रिकरालेयं स्त्रीति किं विचिकित्ससि।
तज्जगत्त्रितयं त्रातुं तात ताडय ताडकां"॥

(४९२) साहाय्यं सङ्कटे यत्स्यात् सानुकूल्यं परस्य च।

यथा वेण्यां कृपं प्रति "अश्वत्थामा। त्वमपि तावद्राज्ञः पार्श्ववर्त्ती भव। कृपः। वाञ्छाम्यहमद्य प्रतिकर्त्तुमित्यादि"।

(४९३) अभिमानः स एव स्यात्

यथा तत्रैव। "दुर्य्योधनः। मातः किमप्यसदृशं कृपणं वचस्त इत्यादि"।

(४९४) प्रश्रयादनुवर्त्तनं।

अनुवृत्तिः